

Sygn. akt VI Ka 56/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Konrad Woźniak

Przy udziale oskarżyciela publicznego – przedstawiciela Komendy Miejskiej w Jeleniej Górze

asp. R. S.

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r.

sprawy **R. G.**

obwinionego z art. 51 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 7 listopada 2014 r. sygn. akt II W 1892/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego R. G. w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia przypisanych mu czynów z art. 51 § 1 k.w.,

II. stwierdza, że koszty sądowe postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 56/15

UZASADNIENIE

R. G. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 20 maja 2013r. ok. godz. 10:00 w J. przy ul. (...) poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych i wywoływanie awantury zakłócił spokój S. S. (1).

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw;

2. w dniu 25 maja 2013r. ok. godz. 20:30 w J. przy ul. (...) poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych, wydzwanianie dzwonkiem do drzwi i wywoływanie awantury zakłócił spokój W. S. (1) i S. S. (1).

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw;

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 07 listopada 2014r. w sprawie o sygnaturze akt II W 1892/13:

I. uznał obwinionego R. G. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 51 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 51 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow, zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa i nie obciążył go opłatą sądową.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obwiniony, który w osobiście sporządzonej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

II.1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez sąd, że obwiniony R. G. w dniu 20 maja 2013r. ok. godz. 10.00 zakłócił spokój S. S. (1) poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych i wywoływanie awantury podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

II.2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez sąd, iż obwiniony R. G. w dniu 25 maja 2013r. ok. godz. 20:30 zakłócił spokój S. S. (1) poprzez wykrzykiwanie słów obraźliwych, wydzwanianie dzwonkiem i wywoływanie awantury podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

II.3. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zeznań świadków W. i S. S. (1) oraz M. i C. F. poprzez nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebrany materiał dowodowy, który prawidłowo oceniony nie pozwalał na dokonanie ustaleń faktycznych przypisujących obwinionemu wyczerpania znamion obu wykroczeń z art. 51 § 1 kw.

II.4. naruszenie prawa procesowego tj. art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 kpow poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku zarzucanych czynów, co uniemożliwia dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku oraz niewskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione w zakresie czynu 2 i na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

Apelujący stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego jest zasadna, choć po części z innych powodów niż w niej podniesione.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że skarżący słusznie zarzuca Sądowi I instancji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, poczynionej z naruszeniem art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw. Oczywistym jest, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania S. S. (2) i W. S. (2) podkreślając, że są one „logiczne, spójne, konsekwentne i wzajemnie uzupełniające się”, w tym z relacją małżonków F.. Wbrew twierdzeniom Sądu jednak relacje małżonków S. nie są tak konsekwentne jak podkreśla to Sąd I instancji, a w toku postępowania zmieniają się, przedstawiając w coraz to bardziej niekorzystnym świetle obwinionego, co widać chociażby w treści uzasadnienia „pozwu o zniesławienie i zniewagę” złożonego w postępowaniu cywilnym (k. 85), czy podkreślania stanu jego upojenia alkoholowego choć okoliczności tej nie podnosili domagając się interwencji policji w dacie zajść. Jednocześnie Sąd Rejonowy uznając za wiarygodne zeznania świadka K. P., nie odnosi się do istotnej kwestii, że mężczyzna ten całkowicie odmiennie od małżonków S. opisuje zdarzenie z dnia(...). a którego miał być bezpośrednim świadkiem, nie dopatrując się w zachowaniu R. G. niczego szczególnego i podkreślając że „rozmowa między obwinionym a pokrzywdzoną była bardzo normalna. Obwiniony zwrócił się z normalną prośbą o

rozmowę” (k.45). Słusznie też skarżący zauważa, że Sąd I instancji nie dał wiary relacji będącym na miejscu zdarzenia D. D. i M. D., gdyż „wiarygodność ich zeznań obniża okoliczność, że obaj są dobrymi kolegami R. G., a więc osobami w dużej mierze zainteresowanymi w określonym rozstrzygnięciu sprawy”. Jednocześnie zaś podobne okoliczności nie stały na przeszkodzie daniu wiary zeznaniom małżeństwa F., choć znali przebieg zajścia wyłącznie z relacji S. S. (2) i W. S. (2). Co więcej Sąd meriti podkreślił, iż „okoliczność, że są znajomymi S. S. i jego żony nie umniejsza ich wiarygodności.”

Powołując już choćby powyższe uchybienia, nie sposób uznać, że Sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień obwinionego i świadków w sposób swobodny, nie naruszając zasad wynikających z art. 7 k.p.k.

Co jednak istotniejsze Sąd Rejonowy przypisując obwinionemu popełnienie w dniach 20 i 25 maja 2013 r. wykroczenia, nie poczynił ustaleń niezbędnych dla uznania, że R. G. rzeczywiście swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczeń z art. 51 § 1 kw.

Podkreślić należy, że do znamion art. 51 § 1 k.w. należy skutek w postaci zakłócenia spokoju publicznego, przez co rozumie się naruszenie równowagi psychicznej ludzi, powodujące negatywne przeżycia psychiczne nieoznaczonych osób, powstające z bezpośredniego oddziaływania na organy zmysłów, przy czym skutek musi wystąpić przy najmniej w stosunku do jednej osoby. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1992 r. III KRN 189/92 Lex nr 16227).

Powyższe kwestie zostały poza zainteresowaniem Sądu I instancji. Pamiętać przy tym należy, że to treść wyroku, a nie jego uzasadnienie bądź np. materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, wskazuje na to jaki czyn został obwinionemu przypisany, a więc za winnego popełnienia jakiego czynu obwiniony został uznany. Jednocześnie uznanie obwinionego w wyroku za winnego opisanego tam czynu oznacza, że wszystko to, ale też i tylko to, co zostało ujęte w opisie czynu zostało obwinionemu przez sąd przypisane. (por. wyrok SN z dnia 3 czerwca 2003 r., sygn. akt IV KK 116/03, OSNwSK 2003/1/1220; wyrok SA w Krakowie z dnia 3 lutego 1999 r., sygn. akt II AKa 1/99, KZS 1999/3/24; wyrok SN z dnia 8 marca 2006 r., sygn. akt III KK 281/05; wyrok SA w Katowicach z dnia 26 marca 2009 r., sygn. akt II AKa 49/09). Sąd Rejonowy natomiast przypisał R. G. w dniu 20 maja 2013 r. naruszenie spokoju wyłącznie S. S. (1), zaś w dniu 25 maja 2013 r. W. S. (1) i S. S. (1), a nie spokoju publicznego w wyżej rozumianym znaczeniu. Na marginesie jedynie zauważyć należy, że do kwestii powyższej nie odnosi się również uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Kierunek apelacji, wywiedzionej wyłącznie na korzyść obwinionego, nie pozwala natomiast na czynienie ustaleń na jego niekorzyść w tym zakresie.

Skoro zatem przypisane obwinionemu R. G. czyny nie wypełniały znamion wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. to Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok uniewinniając R. G. od popełnienia wskazanych wykroczeń.

Stosownie zaś do art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.